

Olv.: Kiv 22,20-26 – 1Tesz 1,5c-10 – Mt 22,34-40

A főparancs

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! ***Az Isten mindig vár ránk***, mert tudja, hogy nekünk szükségünk van annak a szeretetnek indítására, amely Istenből árad erre a világra! A múlt héten is várt bennünket az Isten többször is. Egyszer nagy szeretettel várt bennünket, amikor ***Szent II. János Pál pápát ünnepeltük***, öten voltunk. ***A magyar forradalom emléknapján***, akkor nyolcan voltunk.

Vár bennünket az Isten! Ha már Szent II. János Pál pápára is gondoltunk, éppen ő elmélkedett arról, – ennek aktualitása van minden szentmisén, gyönyörű gondolat ez – hogy az áldozat a világ oltárán mutatattik be, annak a világnak az oltárán, amely az Isten teremő kezéből került ki. Aztán Jézus megváltó halála révén megváltott világként kerül vissza az Isten kezébe.

Minden szentmisének ez a titka! Hitünk szent titka, valljuk minden alkalommal. Aki részt vesz a szentmisén, az ennek a titoknak világába lép be, mert az e világra született ember a szentmise áldozata révén megváltott emberként születhet újjá, ezt szolgálja a szentmise. Szent II. János Pál pápával kapcsolatosan ***mondta Gorbacsov 1989. december 1-én -*** micsoda vallomás a Szovjetunió legfőbb vezetőjétől - Kelet-Európában mindazok, amik történtek abban az időben, nem történhettek volna meg Szent II. János Pál pápa nélkül.

Az ő politikai szerepvállalását is ideértjük, mondta Gorbacsov. Erre emlékezünk, ha itt vagyunk és áldozatot mutatunk be, akkor köszönetet is mondhatunk. Szent II. János Pál pápának azért, ahogy ma itt lehetünk, Gorbacsov szerint is sokban neki köszönhető. Ha valakinek, akkor a keresztényeknek kell elsősorban ezt megköszönni! Tartsunk önvizsgálatot és készüljünk fel lelkileg erre a titokra, amit szentmisének hívunk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Sajátos hónapokat élünk. Sajátos a helyzetünk is nekünk keresztényeknek ezekben az években, amikor egyfolytában a keresztény örökséget emlegetjük. Talán még vannak, akik ***Robert Schuman*** igazságára emlékeznek, amikor Európa jövőjén gondolkodunk, ***ő mondta: Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz!*** Ő a három nagy egyike volt, ***Adenauer - hez, De Gasperi – hez odaszámíthatjuk még De Gaulle – t is.***

Ezekben az években, talán ebben az évben még sűrűbben érezzük a mindennapok történéseit. Frusztráltnak érezzük magunkat, hiszen vasárnapról-vasárnapra a Biblia szembesít bennünket a keresztény értékrenddel és közben azt tapasztaljuk, hogy a vallás peremjelenséggé lett. E világi értékek határozzák meg a törekvéseinket. E világi értékektől várjuk a boldogságunkat. Akkor most mit kezdjünk ezzel a mai evangéliummal: ***Mester! Melyik a legfőbb parancs?***

Azt is hallottuk, hogy alattomos szándékkal kérdezte az írástudó Jézustól. A zsidóknál 613 parancs, törvény volt, nem volt egyszerű eligazodni ezeknek a törvényeknek erdejében. Ilyeneket hallottunk Jézus megnyilatkozásaiban: Hatalmas terheket raktok az emberekre, de

kisujjal se mozdítottok rajta, nem segítitek őket abban, hogy ezeket a terheket, a törvények, a parancsok súlyát magukon érezve élni tudjanak. Az emberek fölismerjék azt:

Istennek mekkora szeretete árad a parancsolatokban!

Ráadásul ott van Jézus magatartása is, aki bizony néha pellengérre állítja ezeket a kegyetlen farizeusokat, írástudókat, akik példászerűen éltek. Ők maguk hordozták a törvények terhet, súlyát. Volt kis hátsó gondolatuk is, mert nem csak az Istentől várták, hogy elfogadott legyen az életük, arra is számítottak, hogy az emberek ezért majd hajlongnak előttük.

Jézus maga nem egyszer pellengérre állította őket, amikor szombati napon gyógyított. Amikor a böjttel és az étkezéssel kapcsolatos előírásokat sokkal lazábban értelmezte, mint ők. A törvény az emberért van és ezt nem szabad elfelejteni. Szembesüljünk ezzel a kérdéssel: Melyik a legfőbb a parancsolatok közül? Jézus sajátos választ ad. Az ószövetségi Szentírás egyértelműen mondja ki, amit hallottunk:

Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből! Ez az első és legfőbb parancsolat! A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!

Miért kellett ezt megkérdezni? Minden zsidó tudta, a törvénytudók, a farizeusok mindenkinél jobban. Alattomos szándék húzódott meg e mögött a kérdés mögött. Jézust kritizálták a jézusi gondolkodás, a jézusi magatartás miatt. Erre föl Jézus törvénytudóként sajátos választ ad. Jézus azt mondja, hogy nem két parancsolat van, hanem egy. Az egyik parancs az istenszeretet parancsa, abból származik az emberszeretet parancsa. Nincs kettő! ***Mint önmagadat helyett Jézus azt mondja: Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!***

Jézus válaszából világos az, hogy Jézus önmagánál jobban szeretett minket, mert a mai vasárnap üzenete a főparancsolattal kapcsolatos értelmezés még továbbmegy. A mérce Jézus szeretetében: Isten határtalan szeretete irántunk! Tehát a főparancs Isten határtalan szeretete irántunk! Jézus esetében, amikor a szeretetet tanítja nekünk, akkor az Atya iránti szeretetére gondol. Ha most Jézus újszövetségi gondolatát állítjuk a középpontba, akkor ez úgy néz ki, hogy Jézus mintha az emberszeretet parancsát tenné a középpontba és mintha háttérbe szorulna az első. Mondhatjuk így is: mintha háttérbe szorulna az emberrel szemben az Isten.

Úgy szeretete Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta! Az Egyszülött Fiú az Isten iránti szeretetből, az Isten akarata teljesítése miatt szeret minket, nem önmagunkért szeret, Istent szereti mindennél jobban! A minket határtalanul szerető Istent szereti Jézus, a Fiú mindennél jobban! Ez a mérce!

Amikor mi egymás szeretetéről gondolkodunk és beszélünk, akkor a mérce az a Jézus, akinek mindennél fontosabb az Isten akarata! Ez azt jelenti, hogy az ember, akiért Emberré lett Isten akaratából, az mindennél fontosabb Jézusnak! Itt a válasz! ***Miért szeressük egymást? Azért, mert Isten mindegyikünket az ő felfoghatatlan nagy szeretetével szeret!*** Ha komolyan gondoljuk mindegyikünk külön-külön, hogy az Isten szeretetéből élünk, akkor nem tehetjük meg, hogy mi nem ugyanilyen lelkülettel fordulunk egymáshoz! Ez az a kérdés, ami frusztrál bennünket, mert olyan világban élünk, amelyben a vallás peremjelenség lett.

Ki foglalkozik ma Isten elvárásával? Meg is tagadtuk, nincs. Akkor mit tudunk kezdeni ezzel a törvénnyel? Mi – bármilyen furcsa – Babelben élünk! Ez a világ, amelyben élünk, ez bábéli világ. A bábéli világ kihagyta a gondolkodásából, a számításából az Istent! Az ember maga

akart isten lenni, valami olyan alkotást hozzon létre, amely istenné teszi az embert. Bábel az elmulasztott találkozások világa. Istenről már nincs is szó a találkozásnál, kiiktattuk.

Ez a bábeli világ. Közben arra már nem gondolunk, hogy egymással se tudunk találkozni, mert ha nincs Isten, ha nincs szó arról, hogy az Isten szeretete teremtette a világot, az embert és hordoz bennünket, akkor ez az ember, aki magát isteníti, akkor ennek az embernek személyes érdekei mozgatnak mindent. Hogyan szeretheti az az ember a másikat, akinek az életében mindent a személyes érdeke határoz meg?

Itt a logikus következtetés, itt van a szekularizált világ tragédiája. Ha mindenki, mert nagyra akar nőni, istenné akar lenni, olyan világot teremteni, amely Isten fölé emel világot és embert. Ennek az embernek személyes törekvései teljes egészében az egyéni célját szolgálják. Hogyan szerethetné az ilyen ember a másikat, akinek elsősorban egyéni céljai vannak. Ebben az esetben a másik ember is eszközzé lesz emberi kapcsolataiban. Nincs kivétel.

Nincs olyan, hogy az istennélküli embernek egyéni céljai vannak és ezektől várja az értelmé megvilágosodását, ettől várja élete értelmét. Akkor ez az ember, hogy tud figyelni a másik emberre úgy, ahogy az Isten figyel rá? Elgondolkodtató! Bizony, ha nagyon mélyen belemerülünk ebbe a problémavilágba, akkor ez azt jelenti, hogy ez a világ az ember ellensége. Ha tetszik, ha nem ez az ember ellensége!

Ez is sajátos, hogy elsősorban ez a kijelentés két, manapság sokat emlegetett fogalmat hoz a felszínre, a magzatok gyilkolását – ez akkor is így van, ha Veres Andrással perel még a keresztények nagy többsége is – és az eutanáziát. Ez a világ az ember ellensége! A magatehetetlen emberekkel úgy bánik, ahogy akar, közben a halálbüntetést el kell törölni. Közben természetesen senki nem rendelkezhet a másik ember életéről, törvénybe iktatják.

Melyik a legfőbb parancs? Nyilvánvaló, ez az ember, aki a maga személyes érdekeit tekinti, az nem foglalkozik a magatehetetlen magzattal, azzal kénye-kedve szerint bánnak. Most ne a morális erkölcsi jellegét nézzük ennek a körnek. Úgy önmagában, egyszerűen, ne a magyarázatokkal foglalkozzunk. A másik az öregember, aki gondot jelent a társadalom számára. Eutanázia, megint ne a morális megítélését nézzük, hanem magát a tényt. Belebocsátkoznak erkölcsi magyarázkodásba, szembesülni kell a valósággal.

Még csak állást se kell foglalni, egyszerűen arról van szó, hogy magatehetetlen emberekkel kénye-kedve szerint bánik ez a világ. A kérdés az, hogy ebből a bábeli zűrzavarból, ahol az Isten nem számít, ahol az embernek olyan törekvései vannak, mint amilyenek, van-e kiút? Talán nem gondolunk arra, hogy a Bábelnek van egy másik neve is: új kapu. Ebből a világból egy kapun át ki lehet menni. Erre is válaszol a Szentírás, amikor azt mondja:

***Mi már átmertünk a halálból az életbe,
mert szeretjük testvéreinket!***

A válasz, a bábeli világból a kiutat Jézus tanította: ***Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, Velem teszitek!*** Aki a legkisebbekkel, a másik emberrel jól tesz, az már átmert a halálból az életbe. A halál kultúrájából az élet kultúrája épül! Halálból föltámadás! Azt gondolom, hogy minden okunk meg van arra, amikor ezekkel a nagy igazságokkal szembesülünk vasárnapról-vasárnapra, hogy elgondoljuk ezen: a világ, amit az istentelen ember készített magának, - ez a Bábel, amely hátat fordított Istennek - alkalmatlanná vált az egymással való kapcsolatra önös világa miatt!

Ha ebből a világunkból kilépünk egymás felé és egymás életét szolgáljuk úgy, ahogy Isten szolgálja a mi életünket, akkor átmentünk a halálból az életbe! Új világ támad! Isten szeretetének az áradását nem tudjuk megakadályozni, legfeljebb ki tudunk lépni előle, legfeljebb ki tudunk lépni és nem tartunk rá igényt. De az Isten szeretete árad! A főparancs egyszerűen erre szólít fel bennünket, erre az új útra, Jézus útjára, akinek mindennél fontosabb az Isten akarata, aki az ember javát akarja! Ez a mi utunk, ha keresztények vagyunk!

***Ha ezen az úton járunk,
akkor kivisszük Európát a halálból,
kivisszük Magyarországot a halálból
az élet napfényes területére!
Ahol szeretjük testvéreinket
Isten szeretetével,
Jézus bátorító példájával!***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Ha a Testvérek nem tudnák, akkor szeretném ismételtten felhívni a figyelmüket arra, hogy elkészült Istenes Szent János szobra, Istenes Szent János üzenetét hirdeti! Elkészültek az ismertető táblák is az embereknek, akik az utcán megállnak. Örömmel látjuk azt, hogy szinte mindenki megáll, aki ott elhalad és rácsodálkozik!

***Leolvashatják Istenes Szent János üzenetét:
Legyetek jók magatokhoz!
Tegyetek jót!***

Kérjük Istenes Szent János igazságát a magunk számára
és példáját tegyük magunkévá, hogy követni tudjuk ezt a nagy igazságot!

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Most az áldással nem csak elhagyjuk a templomot, hanem azokat az értékeket, amelyek kereszténységünk értékei, azokat vigyük a világba. Ebből a világból éppen a keresztény értékek hiányoznak! Az Isten ránk bízta ezeket az értékeket! Ha Schulmann okosan gondolkodott, úgy tűnik, hogy igen, akkor Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz. Tehát a keresztény értékek ránk bízattak. A keresztény értékek a mi életünkben vannak jelen, vagy nincsenek! Gazdagítsuk ezt a világot, legyen jövője is!

Lesznek ünnepek ezen a héten is. A jövő vasárnapra hívom fel a figyelmet. Mindenszentek ünnepe lesz jövő vasárnap. Sajátos, mert általában a vasárnap az Úr napja. Most november 1.-e vasárnapra esik. A szentekre gondolunk, eleinkre, akik jól sáfádkodtak az életünkkel!

Legyenek példaképeink!